

Soarele tău

MarianP

Soarele tău

Cuvânt și slovă scrisă deseori
Cu părul, evantai strâns în goblen
Mi-ai zis:
-Îmi plac fântânile din sori
Și fluviul auriu, ca de polen.

Ai spus:
-Mă lepăd de neghini retarde!
Și c-ai s-arunci spre ieri cu plictiseli
Că te tocmești cu soarele ce arde
Să-ți fie îndreptar la îndoieli.

Și mi-ai șoptit:
-Vreau să îmi fii solară
Și-ademenită stea, pe cer de rime
S-aud la tâmples vers în ploi de vară
În strofe înșorite, sibiline.

Pe trup ai tunde ruginii de fluturi
Ce tănuiesc un soare-n mici veioze
Tu strigi:
-Din raze să-mi faci scuturi!
Și cu senin să-mi vindeci echimoze.

Din fiecare scamă de-ntuneric
Aduni în ghemul nopții fire sumbre
Mi-ai scris,
Prin pomii cu frunziș eteric
Să-ți cos un soare la rever de umbre.

Te iau în zbor ca să descoperi zorii
Tu, ațipită în atingeri de grădină
Îmi spui ca-n vis:
-Nu te certa cu norii,
Să plece-n vânt, mi-e sete de lumină!

Ai face din destin osândă-n întuneric
De ce aroma sorții e poem atroce?
Și printre lacrimi râzi:
-Citește-mi din Pateric!
O rugă spre lumină, un soare să invoce.

Te umpli de-nserare cu dor de evadări
Dar te orbește valul unui potrivnic far
Și mă rechemi:
-În ochi, aprinde-mi lumânări!
Și-n ceara lor, cu soare, sculptează-ți avatar.

Pe cerul încă alb monadele rebele
Alunecă sfios pe sfori strălucitoare
Iar tu gandești:
"Rămai, acum imi ești sub piele!
Căci de prin Căi Lactee doar tu ești al meu soare."

Marian Puscasiu
Iulie 2015